

Katowice, dnia 23 października 2012 r.

**DYREKTOR
IZBY SKARBOWEJ
W KATOWICACH**

PT I/1/440700/158-161/12/IPA

15/12 20 78/PO

ul. [REDACTED]
44-100 Gliwice

DECYZJA

Na podstawie art. 233 § 2 i art. 13 § 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity z 2012r. poz. 749 ze zm.) oraz innych przepisów powołanych w uzasadnieniu prawnym, po rozpatrzeniu odwołań z dnia 9.08.2012r. od decyzji Naczelnika Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu z dnia 2.08.2012r. o numerach:

- PSUS/PP-1III/4400/114/12/AN odmawiającej stwierdzenia nadpłaty w podatku od towarów i usług za styczeń 2007r. w kwocie 79 zł,
- PSUS/PP-1III/4400/115/12/AN odmawiającej stwierdzenia nadpłaty w podatku od towarów i usług za marzec 2007r. w kwocie 2.455 zł,
- PSUS/PP-1III/4400/116/12/AN odmawiającej stwierdzenia nadpłaty w podatku od towarów i usług za maj 2007r. w kwocie 548 zł,
- Nr PSUS/PP-1III/4400/117/12/AN odmawiającej stwierdzenia nadpłaty w podatku od towarów i usług za październik 2007r. w kwocie 72 zł i stwierdzającej nadpłatę w podatku od towarów i usług za ten miesiąc w kwocie 67 zł.

- Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach uchyla w całości zaskarżone decyzje i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

UZASADNIENIE

[REDACTED] z siedzibą w [REDACTED] złożyła w dniu 27.12.2011r. korekty deklaracji VAT-7 za miesiące od stycznia do grudnia 2007r. W załączonym do powyższych korekt piśmie z dnia 27.12.2011r. jako przyczynę skorygowania deklaracji za ww. miesiące Spółka podała błędną implementację przez ustawodawcę do krajowego porządku prawnego art. 132 ust. 1 lit. (i) Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28.11.2006r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, poprzez zwolnienie od podatku VAT wszelkich usług o charakterze edukacyjnych, bez względu na ich cel i charakter, na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT w związku z załącznikiem nr 4 do tej ustawy (poz. 7). Wskutek powyższego Spółkę pozbawiono możliwości odliczenia podatku naliczonego, co jest niezgodne z aktualną linią orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz z art. 17 ust. 2 VI Dyrektywy (obecnie - art. 168 Dyrektywy VAT). W dokonanych korektach [REDACTED] wykazała podatek VAT naliczony, który w deklaracji za grudzień 2007r. został w całości zadysponowany do zwrotu na rachunek bankowy podatnika.

W związku z powyższym w piśmie z dnia 27.12.2011r. [REDACTED] wystąpiła

również o stwierdzenie nadpłat w podatku w podatku od towarów i usług za n.w m-ce:

- styczeń 2007r. w kwocie 79 zł,
- marzec 2007r. w kwocie 2.455 zł,
- maj 2007r. w kwocie 548 zł,
- październik 2007r. w kwocie 72 zł.

W dniach 17, 20-24, 27-29.02.2012r. na podstawie imiennego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli podatkowej z dnia 15.02.2012r. Nr KP/505-85/12 (doręzonego pełnomocnikowi Spółki w dniu 17.02.2012r.), przeprowadzono w Spółce kontrolę podatkową w zakresie prawidłowości wywiązywania się z obowiązków wynikających z przepisów prawa podatkowego, w podatku od towarów i usług za okres od 1.12.2006r. do 31.12.2007r. (w tym: zasadności stwierdzenia nadpłaty za styczeń, marzec, maj i październik 2007r. oraz zasadności dokonania zwrotu za grudzień 2007r.). Z dokonanych czynności spisano protokół, który w dniu 2.03.2012r. został doręczony Spółce. Pismem z dnia 6.03.2012r. Spółka wniosła zastrzeżenia do ww. protokołu z kontroli, na które kontrolujący odpowiedzieli pismem z dnia 12.03.2012r. znak: PSUS/KP-2/520-27/12/WS/36762 podtrzymując stanowisko zawarte w protokole kontroli.

Postanowieniem z dnia 1.03.2012r. znak PSUS/PP-11/4400-18-29/12/DEC/MRi/31397 (doręczonym Spółce w dniu 2.03.2012r.) Naczelnik Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu wszczął postępowanie podatkowe w zakresie podatku od towarów i usług za okres od stycznia do grudnia 2007r.

W wyniku przeprowadzonego postępowania stwierdzono nieprawidłowości, które stały się podstawą wydania przez ww. organ decyzji z dnia 29.06.2012r. o numerach PSUS/PP-11/4400-18 do 29/12/DEC/MRi, w których określono Spółce m.in.:

- za styczeń 200 r. zobowiązanie podatkowe w kwocie 79 zł (decyzja znak: PSUS/PP-11/4400-18/12/DEC/MRi),
- za marzec 2007r. zobowiązanie podatkowe w kwocie 2.455 zł (decyzja znak: PSUS/PP-11/4400-20/12/DEC/MRi),
- za maj 2007r. zobowiązanie podatkowe w kwocie 548 zł (decyzja znak: PSUS/PP-11/4400-22/12/DEC/MRi),
- za październik 2007r. zobowiązanie podatkowe w kwocie 5 zł (decyzja znak: PSUS/PP-11/4400-27/12/DEC/MRi).

Uwzględniając kwoty zobowiązań podatkowych określonych w ww. decyzjach z dnia 29.06.2012r. oraz fakt, że Spółka dokonała wpłat z tytułu podatku od towarów i usług za styczeń w wysokości 79 zł, za marzec w wysokości 2.455 zł, za maj w wysokości 548 zł, za październik w wysokości 72 zł, Naczelnik Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu wydał w dniu 2.08.2012r. decyzje o numerach PSUS/PP-11/4400/114 do 117/12/AN odmawiające stwierdzenia nadpłaty w podatku od towarów i usług za m-ce styczeń, marzec, maj i październik 2007r. w wysokościach jak w sentencji, stwierdzając jednocześnie nadpłatę za październik 2007r. w kwocie 67 zł.

██████████ od powyższych decyzji złożyła odwołania z dnia 9.08.2012r, w których wniosła o ich uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ I instancji.

Zaskarżonym decyzjom zarzuciła naruszenie:

1. art. 120 Ordynacji podatkowej nakazującego działanie na podstawie przepisów prawa,
2. art. 121 Ordynacji podatkowej nakazującego prowadzić postępowanie w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych oraz udzielać niezbędnych wyjaśnień o przepisach prawa podatkowego pozostających w związku z przedmiotem tego postępowania, jak również art. 124 ww. ustawy nakazującego wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi organ kieruje

się przy załatwianiu sprawy oraz art. 125 Ordynacji nakazującego działanie w sprawie wnikliwie i szybko.

Jako kluczowy zarzut odwołań Spółka podała fakt wydania zaskarżonych decyzji w oparciu o nieprawomocne decyzje Naczelnika Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu z dnia 29.06.2012r., w których określono kwoty zobowiązań podatkowych w podatku od towarów i usług za styczeń, marzec, maj i październik 2007r. Biorąc pod uwagę, że od decyzji z dnia 29.06.2012r. zostały skutecznie złożone odwołania strona stwierdziła, iż takie działanie organu było przedwczesne a nawet nieprawidłowe, bowiem w ten sposób organ I instancji powielił błędy popełnione uprzednio przy określeniu kwot podatku VAT za przedmiotowe okresy rozliczeniowe. Ponadto stwierdzono, że w przedmiotowej sprawie regulacje prawne Dyrektywy unijnej powinny mieć priorytet przed regulacjami krajowymi. W sytuacji, gdy strona powołała się na przepisy unijne organ podatkowy nie miał prawa do odmowy ich zastosowania. To, że Spółka w pierwotnych rozliczeniach zastosowała się do regulacji krajowych zwalniających usługi edukacyjne z podatku VAT nie oznacza, iż nie może żądać późniejszego respektowania swoich praw wynikających z regulacji unijnych. Powołując się na orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, w tym wyroki ETS o sygn. akt C-169/00, C-150/00, strona twierdzi, że prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego, uregulowane w art. 17 ust. 2 VI Dyrektywy (obecnie w art. 168 Dyrektywy VAT) jest przepisem o zastosowaniu bezpośrednim, co oznacza że we wszystkich przypadkach, gdy dane państwo członkowskie ogranicza prawo do odliczenia w sposób niewynikający bezpośrednio z dyrektywy, podatnicy mogą powoływać się wprost na obecnie obowiązujący art. 168 Dyrektywy VAT, aby skutecznie uzasadnić swoje prawo do odliczenia. Dotyczy to również przypadku, gdy państwo członkowskie niesłusznie zwalnia z podatku VAT czynności, które w świetle przepisów Dyrektywy, ze zwolnienia korzystać nie powinny, wskutek czego poprzez ogólną klauzulę wiążącą prawo do odliczenia z czynnościami opodatkowanymi, ogranicza prawo podatnika do odliczenia podatku. Zdaniem Spółki, obowiązek prawidłowej implementacji przepisów dyrektywy ciąży na państwach członkowskich i o ile podatnik może się powoływać wprost na przepisy dyrektywy, o tyle nie ma takiego uprawnienia aparat administracyjny. Zaniedbanie państwa nie może się bowiem obracać przeciwko podatnikowi.

Zatem w opinii odwołującego się możliwa jest sytuację, w której podatnik wykonuje czynności zwolnione z VAT (gdyż przepis krajowy nakazuje zastosowanie zwolnienia), mając jednocześnie prawo do odliczenia (na podstawie dyrektywy). Paradoks ten wynika z hierarchii norm prawnych, która powoduje, iż powołanie się podatnika na przepisy dyrektywy w celu uzasadnienia swoich praw jest istotniejsze niż ogólny warunek odliczenia dotyczący związku podatku naliczonego ze sprzedażą opodatkowaną. Mając powyższe na względzie sytuację, w której podatnik wykonuje czynności zwolnione od podatku VAT na podstawie przepisów prawa krajowego a jednocześnie zachowuje prawo do odliczenia na podstawie przepisów Dyrektywy, strona uznaje za prawidłową (vide: Varga W. Glosa do wyroku TS z dnia 18.01.2001r. C-150/99).

Strona odwołująca się podnosi, iż organ I instancji wydając decyzje z dnia 29.06.2012r. określające Spółce kwoty zobowiązania podatkowego za przedmiotowe miesiące zignorował regulacje unijne, mimo, że strona jako podatnik zażądała ich bezpośredniego zastosowania. Swoje rozstrzygnięcie organ oparł na orzeczeniu ETS (C-401/05), którego stan faktyczny zdaniem odwołującej się, nie ma żadnego odniesienia do rozpatrywanej sprawy oraz na opinii rzecznika generalnego, którego poglądy zostały powtórzone w wyroku ETS jedynie w ograniczonym zakresie.

Nie wzięto również pod uwagę, iż wytyczne wskazane w ww. wyroku nakazują organowi podatkowemu uzyskanie od podatnika jednoznacznej deklaracji odnośnie przepisów, które chce zastosować w swoim przypadku. Organ podatkowy zwrócił się wprawdzie ze stosownym pytaniem do strony ale nie wyjaśnił z jakiego powodu żąda takiej deklaracji i jakie będą jego dalsze kroki w zależności od udzielonej odpowiedzi. Odpowiedź Spółki nie była jednoznaczna i tym samym nie

mogła decydować o kierunku wydanego przez organ I instancji rozstrzygnięcia. Mimo to decyzje zostały wydane, w sposób arbitralny i niewątpliwie niekorzystny dla strony.

W następstwie powyższego organ podatkowy nie wywiązał się z obowiązku udzielenia niezbędnych wyjaśnień odnośnie przepisów prawa podatkowego związanych z przedmiotem tego postępowania, jak również nie wyjaśnił przesłanek, którymi się kierował przy załatwianiu sprawy, czym naruszył podstawowe zasady postępowania podatkowego. Taki sposób działania nosi znamiona celowego opóźnienia ostatecznego rozstrzygnięcia, czego wynikiem może być podniesienie zarzutu przedawnienia albo przynajmniej odwleczenie w czasie rozstrzygnięcia korzystnego dla Spółki, co nie wzbudza zaufania do organów podatkowych, jak również przeczy zasadzie szybkiego i wnikliwego postępowania. Ponadto w bezpośredni sposób wpływa na ograniczenie wnioskowanej kwoty nadpłaty.

Po rozpatrzeniu sprawy w postępowaniu odwoławczym Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej za nadpłatę uważa się kwotę nadpłaconego lub nienależnie zapłaconego podatku. Za „nadpłacony” uznać należy taki podatek, który wynikał z obowiązku podatkowego określonego w ustawie podatkowej, jednakże uregulowany został w wartości większej, niż wynikało to z przepisów określających elementy konstrukcyjne tego podatku, takich jak podstawa opodatkowania, stawki podatkowe, zwolnienia i zniżki. Natomiast za „należny” uznać trzeba taki podatek, który jest „przysługujący, należący się komuś lub czemuś” (Nowy Słownik Języka Polskiego pod redakcją E. Sobol, Warszawa 2002, str. 496). Zadeklarowana więc kwota zobowiązania podatkowego może być uznana za należną (a więc przysługującą Skarbowi Państwa) wówczas, jeżeli istniał obowiązek jej zapłaty przez podatnika, bowiem zgodnie z art. 217 Konstytucji nakładanie podatków może nastąpić wyłącznie w drodze ustawy. Wnioskując *a contrario* za nienależne uznaje się takie zobowiązanie, które nie wynika z przepisów obowiązującej ustawy. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w poglądach doktryny. „Podatek zapłacony nienależnie to kwota uiszczona przez podatnika w sytuacji, gdy nie było ustawowego obowiązku jej zapłacenia albo obowiązek ten istniał, ale wygasł. Istota nadpłaty sprowadza się do tego, że podatnik płaci wówczas, gdy nie musi tego robić (nie istnieje obowiązek podatkowy), albo płaci za dużo (kwota podatku zapłaconego przewyższa kwotę należną). W obu przypadkach świadczenie podatnika dokonane na rzecz wierzyciela podatkowego przewyższa to, czego wymaga od niego przepis prawa. Ta nadwyżka świadczenia ponad obowiązkowe jest nadpłatą” (L. Etel, [w:] C. Kosikowski, L. Etel, R. Dowgier, P. Pietrasz, S. Presnarowicz, Ordynacja podatkowa. Komentarz, Warszawa 2006, str. 339).

Nadpłata, w myśl art. 73 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, powstaje z chwilą zapłaty przez podatnika podatku nienależnego lub w wysokości większej od należnej i jest zwracana z mocy samego prawa albo też wymaga złożenia wniosku o jej stwierdzenie.

Stosownie do art. 75 § 1 Ordynacji, jeżeli podatnik kwestionuje zasadność pobrania przez płatnika podatku albo wysokość pobranego podatku, może złożyć wniosek o stwierdzenie nadpłaty.

Wniosek o stwierdzenie nadpłaty wszczyna postępowanie w rozumieniu art. 165 § 1 Ordynacji podatkowej. Jeżeli prawidłowość skorygowanego zeznania nie budzi wątpliwości, zgodnie z art. 75 § 4 Ordynacji podatkowej organ podatkowy zwraca nadpłatę bez wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę. Jeżeli natomiast organ podatkowy w stosunku do podatnika składającego korektę deklaracji powzięnie wątpliwość, czy dane podane we wniosku i skorygowanej deklaracji są prawidłowe, uprawniony jest do przeprowadzenia czynności sprawdzających. W sytuacji, gdy czynności te dają podstawę do uznania, że wysokość

zobowiązania podatkowego wykazana w skorygowanej deklaracji została zaniżona, wówczas wyszczyna i prowadzi postępowanie wymiarowe prowadzące do określenia jego prawidłowej wysokości w drodze decyzji. Tak więc zobowiązanie podatkowe, kwotę zwrotu różnicy podatku, kwotę zwrotu podatku naliczonego lub różnicy podatku, o której mowa w art. 87 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług przyjmuje się w kwocie wynikającej z deklaracji podatkowej tak długo, póki organ podatkowy nie zastąpi jej decyzją. Aby obalić domniemanie towarzyszące deklaracji, trzeba przeciwstawić jej dowód o równej mocy dowodowej, jakim jest dokument urzędowy w formie decyzji podatkowej. Dopóki to nie nastąpi, dopóty nie wolno odmówić wiary danym wynikającym z deklaracji podatkowej. Ponieważ korekta deklaracji stanowi weryfikację prawidłowości samoobliczenia podatku stwierdzić należy, że dane w niej wykazane zastępują treść deklaracji pierwotnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Katowicach z dnia 19.04.2004r. sygn. akt I SA/Ka 804/03, niepublikowany). Celem złożenia deklaracji korygującej jest więc wywołanie takich skutków prawnych, aby organ podatkowy, do którego skierowano korektę czerpał wiedzę o podatku należnym z deklaracji korygującej, a nie w deklaracji pierwotnej. Zatem organ podatkowy obowiązany jest tak długo opierać się na danych przedstawionych w korekcie jak długo nie zastąpi jej decyzją podatkową albo też podatnik nie zastąpi jej kolejną deklaracją korygującą.

W konkluzji stwierdzić więc należy, że organ podatkowy nie akceptujący korekty deklaracji powinien wszcząć postępowanie w sprawie określenia zobowiązania podatkowego, w toku którego zobowiązany jest rozważyć wszystkie okoliczności mające wpływ na ustalenie podstawy opodatkowania i „wymiar” zobowiązania (vide: wyrok NSA z 7.02.2003r. sygn. akt I SA/GI 419/00). Jeżeli w efekcie wszczętego z urzędu postępowania organ stwierdzi, że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w korekcie deklaracji, to wówczas wydaje decyzję, w której określa wysokość tego zobowiązania podatkowego. I dopiero tę decyzję będzie mógł przeciwstawić w postępowaniu w sprawie o stwierdzenie nadpłaty korekcie deklaracji podatkowej.

Zaznaczyć przy tym należy, iż nie jest dopuszczalnym określenie kwoty zobowiązania podatkowego w postępowaniu o stwierdzenie nadpłaty, bowiem cel tego postępowania nie mieści się w zakresie żądania strony.

„W toku postępowań wszczętych na wniosek, to żądanie wnoszącego wyznacza zakres przedmiotowy sprawy” (P. Pietrasz [w:] C. Kosikowski, L. Eteł, R. Dowgier, P. Pietrasz, S. Presnarowicz, Ordynacja podatkowa cit, str. 621). Wniosek o stwierdzenie nadpłaty nie powoduje przeszkody do wszczęcia postępowania zmierzającego do określenia podatku w kwocie należnej, bowiem nie zachodzi tu tożsamość spraw. W pierwszym przypadku idzie o określenie kwoty należnej, w drugim określenie kwoty nadpłaconej.

Warto też w tym miejscu zwrócić uwagę na orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, wedle którego „w przypadku, gdy organ podatkowy kwestionuje wysokość nadpłaty zwróconej podatnikowi, a wcześniej wykazanej przez niego w zeznaniu podatkowym - powinien wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe, a nie decyzję określającą wysokość nienależnego zwrotu nadpłaty” (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15.06.2005r., sygn. akt III SA/Wa 1043/04, opubl. M. Podat. 2005/7/3 oraz LEX nr 492544). Zaś w wyroku z dnia 11.03.2008r. sygn. akt I SA/GI 952/07 (LEX nr 467329), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach orzekł: „jeżeli weryfikacja wniosku oraz korekty deklaracji (zeznanie) wykaze, iż określenie wysokości nadpłaty przez podatnika jest nieprawidłowe organ podatkowy powinien z urzędu wszcząć postępowanie w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego, a następnie w ramach prowadzonego postępowania, dokonać stosownych ustaleń i w zależności od ich wyniku bądź określić zobowiązanie o innej niż deklarowana wysokości lub umorzyć postępowanie w tej sprawie.

Dopiero ostateczne rozstrzygnięcie sprawy określenia zobowiązania podatkowego pozwala na prowadzenie i orzekanie w sprawie nadpłaty podatku wynikającego z tego zobowiązania bądź w innej wysokości niż uczyniła to strona w skorygowanej deklaracji (zeznanii), bądź oddalając wniosek jeżeli nie stwierdza jej istnienia. W sprawie tej organ orzeka decyzją”.

Organ podatkowy stwierdzając nadpłatę lub też odmawiając jej stwierdzenia winien mieć pewność co do kwoty podatku należnego.

Badając stan faktyczny sprawy, Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach ustalił, że [REDAKTOWANE] pismem z dnia 27.12.2011r. wystąpiła do organu I instancji z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty w podatku od towarów i usług za styczeń, marzec, maj i październik 2007r. w kwotach jak niżej:

- styczeń 2007r. w kwocie 79 zł,
- marzec 2007r. w kwocie 2.455 zł,
- maj 2007r. w kwocie 548 zł,
- październik 2007r. w kwocie 72 zł,

składając jednocześnie korekty deklaracji VAT-7 za powyższe miesiące.

Weryfikacja ww. wniosku wykazała, że określenie wysokości nadpłaty przez podatnika budzi wątpliwości organu pierwszej instancji. W konsekwencji w dniach 17, 20-24, 27-29.02.2012r. przeprowadzona została kontrola podatkowa, w trakcie której stwierdzono nieprawidłowości, które stały się podstawą wszczęcia postępowania podatkowego w sprawie podatku od towarów i usług za ww. miesiące.

Postępowanie to Naczelnik Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu zakończył w dniu 29.06.2012r. wydając decyzje o numerach PSUS/PP-11/4400-18, 20, 22, 27/12/DEC/MRi, w których określił Spółce zobowiązania podatkowe:

- za m-c styczeń 2007r. w kwocie 79 zł,
- za m-c marzec 2007r. w kwocie 2.455 zł,
- za m-c maj 2007r. w kwocie 548 zł,
- za m-c październik 2007r. w kwocie 5 zł.

Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach, nie zgadzając się ze stanowiskiem przyjętym w ww. decyzjach, wydał w dniu 15.10.2012r. decyzję Nr PT I/1/440700/129-140/12/IPA, w której uchylił ww. decyzje Naczelnika Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu z dnia 29.06.2012r. i przekazał sprawę organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

W konsekwencji koniecznym stało się również uchylenie decyzji Naczelnika Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu z dnia 2.08.2012r. znak: PSUS/PP-11/4400/114 do 117/12/AN w sprawie odmowy stwierdzenia nadpłaty w podatku od towarów i usług za styczeń, marzec, maj i październik 2007r. w kwotach wnioskowanych i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. Dopiero bowiem ostateczne rozstrzygnięcie sprawy określenia zobowiązania podatkowego za ww. okres pozwoli na orzekanie w sprawie nadpłaty wynikającej z tego zobowiązania. Decyzja wydana przez organ I instancji w sprawie nadpłaty, musi uwzględnić sentencję rozstrzygnięcia w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego. Rozstrzygnięcie to będzie w konsekwencji miało wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie nadpłaty.

W tym stanie rzeczy, nie wdając się w polemikę z zarzutami odwołań, orzeczono jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna i na mocy art. 143 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej wydana została z upoważnienia Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach. Decyzja może zostać zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach w terminie 30 dni od daty

jej otrzymania zgodnie z art. 53 § 1 ustawy z dnia 30.08.2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012r. poz. 270). W myśl art. 54 § 1 w/w ustawy skargę wnosi się do WSA za pośrednictwem Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach w dwóch egzemplarzach.

Do wiadomości:

1. Naczelnik I Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu.
2. a/a x 2

Z up. DYREKTORA
IZBY SKARBOWEJ
mgr Iwona Chmielńska
Kierownik Oddziału

Demo mode